

[Finansministeren.]

fremførte under den principielle drøftelse i maj 1971, som hr. Lennart Larson henviser til, da det ikke var mig, der var finansminister, at hovedreglen ved beskatning fortsat må være, at en årsindtægt bliver beskattet efter sin størrelse og ikke efter sin art.

Lennart Larson: Jeg ved godt, at man har fået den forenkling, hvis det er en forenkling, at man kun skal kontere én gang om året og ikke efter hver udbetaling, men jeg er overbevist om, at dette ikke hjælper, for nu skal man samle det op hele året rundt og får en kolossal arbejdsbyrde, når man skal til at sende de endelige selvangivelser ud. Det tal, jeg nævnte her, på 5.000-6.000 breve, der skal sendes ud, og hvoraf 25 pct. ikke kommer tilbage, ændrer man jo ikke ved, og man ændrer heller ikke ved, at skattevæsenet får byrden med den endelige regulering. Jeg synes derfor, at man hellere skulle lytte til kommunernes erfaringer, for jeg er overbevist om, at socialinspektørerne stadig væk ikke er begejstret for, at man trækker kildeskat fra de sociale trangsydelser. Man skulle slagte denne hellige ko og bede udvalget om at komme med en afgørelse om, hvornår bekendtgørelsen kan ophæves.

Finansministeren (Grünbaum): Nu hørte vi altså, at hr. Lennart Larson godt vidste, at man havde fået denne forenkling. Det havde jo været rart, hvis det var fremgået af spørgsmålet og motiveringen for spørgsmålet, hvad det aldeles ikke gør, for der henvises til tidligere bekendtgørelser truffet under den forrige regering. Men vi kan altså slå fast, at der er gennemført en betydelig administrativ forenkling på dette område, hvorved de sociale myndigheder fritages for i hvert enkelt tilfælde at skulle lægge skatten ovenpå og så trække den fra igen, sådan som man gjorde det tidligere. Den ordning vil jeg da også gerne betegne som noget i retning af Ebberrød bank, men det er man altså helt ude over nu. Man udbetaler de ydelser, som man vurderer at den pågældende trang gør nødvendige, altså størrelsen bestemmes under hensyn til den trang, der er hos den enkelte, og så udbetales beløbet. Mere har de sociale ydelser ikke med den sag at gøre, ud over at man, hvad der er helt

naturligt — det gik jeg da også ud fra at man gjorde alligevel — havde en vis konto, hvoraf man kunne se, hvad man udbetalte i løbet af året til de enkelte, som søger socialkontorerne. Det gik jeg ærlig talt ud fra at man gjorde, selv om man ikke skulle indbetale noget som helst. Det ville dog være mærkeligt andet: Man skal altså ikke gøre andet end, når året er gået, at meddele dette beløb.

Må jeg sige om selve det principielle spørgsmål om beskatning af sociale ydelser, at vi må fastholde det hovedprincip, der har været gældende altid i dansk skattelovgivning. Dette har nemlig overhovedet intet med kildeskatten at gøre, det er noget, der altid har været gældende, at når året var gået, skulle man meddele til skattevæsenet, hvad man havde fået af forskellige ydelser også på det sociale område. Der kan jo være mennesker, som f. eks. i løbet af et år har fået 20.000 kr. i social understøttelse, i løbende trangbestemte ydelser, og jeg skal ikke herfra give udtryk for, at dette beløb er for stort, overhovedet ikke, det er måske for lille, men det er slet ikke det, sagen drejer sig om. Den drejer sig bare om, at vi har et skattesystem her i landet, hvorefter den samlede indtægt gøres op, når året er gået, og det er det, der sker her: Man skal altså ikke længere tage stilling i hvert enkelt tilfælde, når man skal fastlægge den sociale ydelse over for den pågældende.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Gudme* til justitsministeren:

„Torsdag den 13. april 1972 meddelte pressen, at en københavnsk advokat den foregående dags morgen var blevet anholdt, og flere af aviserne kunne bringe fotografier af den anholdte, da han af et par kriminalbetjente fra sin bolig blev ført til politibilen. I praksis kan noget sådant kun lade sig gøre ved, at man fra politiets side på forhånd orienterer pressen, så fotografierne kan være til stede ved anholdelsen. Billiger ministeren denne fremgangsmåde, og vil han i benægtende fald sørge for, at den standses?“

Gudme: Som jeg har anført i mit spørgsmål, kan det i praksis kun tænkes, når nogle pressefotografer tager opstilling ved halv